

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4099/05
20.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући у управном спору по заједничкој тужби АА, кога заступа пуномоћник АБ, ББ, ВВ, ГГ и ДД, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије у Београду број 463-02-00070/05-07 од 26.4.2005. године, уз учешће "ЋЋ", кога заступа адвокат БА, као заинтересованог лица, у предмету грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.4.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије у Београду број 463-02-00070/05-07 од 26.4.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијене су, као неосноване, жалбе ЕЕ и тужилаца, изјављене против решења Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију града Београда XXI-03 број 35-216/04 од 22.12.2004. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев ЕЕ и захтев тужилаца за престанак права коришћења грађевинског земљишта заинтересованом лицу на деловима КП.бр. аа и вв КО ЖЖ у блоку између улица 33 и ИИ, на територији Општине ЖЖ, које је дато на коришћење решењем СО ЖЖ број 06-31/90-VIII од 23.11.1993. године за изградњу пословног објекта.

У тужби, којом оспоравају законитост решења туженог органа, тужиоци истичу да је, сходно одредби члана 86. Закона о планирању и изградњи, заинтересованом лицу истекло право коришћења предметног грађевинског земљишта за изградњу пословног објекта. Предлажу да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган, у одговору на тужбу, истиче да остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице, у одговору на тужбу, истиче да је тужба недопуштена и предлаже да је суд одбаци, или одбије као неосновану.

По разматрању списка предмета, оцени дозвољености тужбе и оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба дозвољена и основана.

Из оспореног решења произлази да је тужени орган одлучио по жалби против првостепеног решења Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Града Београда донетог по захтеву тужилаца за престанак права коришћења грађевинског земљишта у државној својини. Врховни суд Србије налази да је дозвољена тужба у управном спору против коначног решења одбијању захтева странке за престанак права коришћења грађевинског земљишта у државној својини, поднет у смислу чл. 86. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03) јер се не ради о решењу о престанку права коришћења земљишта за које је одредбом члана 86. став 10. истог Закона искључено вођење управног спора.

Надаље из оспореног решења и списка предмета произлази да је исто донело Министарство финансија Републике Србије у Београду, а да је на месту за потпис овлашћеног службеног лица туженог органа наведено помоћник министра, чије је име и презиме означено, при чему је исто лице и потписало примерак решења у списима предмета, који је оверен печатом туженог органа. У уводу оспореног решења тужени орган се позвао на одредбе члана 17. став 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 79/05) и члана 215. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33797 ... 31/01). Одредбом члана 17. став 2. Закона о државној управи прописано је да органи државне управе решавају о жалбама и ванредним правним средствима на управне акте које су донели они или имаоци јавних овлашћења, према закону. Одредбом члана 215. Закона о општем управном поступку је прописано да је за решавање у другом степену надлежан орган одређен законом. Према томе, из одредби закона на које се тужени орган позвао у уводу оспореног решења не произлази овлашћење помоћника министра који је потписао оспорено решење за потписивање истог.

Према одредби члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 ... 31/01), писмено решење, између осталог, садржи потпис службеног лица и печат органа. Одредбом члана

197. став 1. истог Закона је прописано да увод решења садржи назив органа који доноси решење и пропис о надлежности тог органа, а одредбом члана 201. став 1. тог Закона - да решење потписује службено лице које доноси решење.

Како оспорено решење није потписао министар, већ помоћник министра, за кога из одредаба прописа на које се тужени орган позвао у уводу оспореног решења не произлази да је овлашћен да решење донесе и потпише, суд налази да су учињене битне повреде правила поступка, које је у поновном поступку потребно отклонити. Наиме, овлашћење помоћника министра за доношење и потписивање другостепеног решења, по ставу Врховног суда Србије, мора бити означено у уводу решења, сагласно члану 197. став 1. Закона о општем управном поступку, јер то решење може да потпише само службено лице које је законом овлашћено да га донесе, а уколико је то овлашћење пренело на друго лице у складу са законом, број и датум тог овлашћења мора бити означен у уводу решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезујуће за тужени орган на основу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 20.4.2007. године, У.бр. 4099/05

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж